

Recensie: Le temps perdu ★*

Stadsschouwburg Antwerpen
woensdag 21 november 2018

foto © Kim Vos

Recensie:

Le temps perdu heet de nieuwe dansvoorstelling van Isabelle Beernaert, en de titel dekt meteen de lading. Tijdsverlies is het om naar deze productie te gaan kijken die volgens onze achterburen 'toch wel wat plat is bij momenten' zo horen we hen zeggen wanneer het zaallicht terug aan is. Dat is nog zacht uitgedrukt. Anderhalf uur was het zoeken naar een hoogtepunt op choreografisch vlak, dat er gelukkig toch na een uurtje, dat we wellicht als velen te licht beschouwen ondanks het thema, nog kwam. Het leek wel alsof iedereen zich op scène inhield, er werd vaak rondgestapt of gepauzeerd terwijl de muziek er een veel sneller ritme op nahield en dito dynamiek. Op die manier contrasteerde datgene wat we te zien kregen te sterk met de wiskundige wetmatigheden die inherent zijn aan muziek. Het leek wel alsof Beernaert niet in staat bleek de muzikale score goed te lezen en op basis daarvan, op de emotionele laag en het ritme tot een coherent werk te komen. Wanneer ze wel trouw de tekst - À de poëzie is van de hand va Pablo Neruda - of de muziek volgde, was dat dan weer te 1 op 1. Water werd uitgebeeld door beide handen voor het gezicht te houden, oor door naar het lichaamsdeel te wijzen, zwijgen door het wijsvingertje tegen de mond te houden, ... Maar vooral: Le temps perdu dat een zekere melancholie uitademt, voelde veel te strak geregisseerd aan (o.a. via dat weliswaar puike lichtplan van Mike den Ottolander en Jasper Verhaert) waardoor net alle emotie verloren ging en zo flirt de voorstelling met overdreven clichématige pathos (die armen en handen naar beneden gericht, dan weer in de lucht).

Van Bach over Olafur Arnalds, Sebastien Tellier, Astor Piazzolla, Kevin Houben en onder andere 'Quand reviendras tu?' van Barbara, 'Avec le temps' van Leo Ferre en 'Les feuilles mortes' van Yves Montad, â€ met meer dan twintig nummers op de lijst in het programmablaadje (weliswaar ontbreekt onder andere het thema van 'Schindler's List' dat ook o.a. te horen is) voelt Le temps perdu ook erg fragmentarisch aan. Wanneer een nummer begint, gebeurt dat gelijktijdig met de muziek en als die (vroegtijdig) eindigt, stopt de dans. Alsof dans niet voort kan gaan in stilte. Daardoor voelt de spanningsboog van het geheel erg slap aan en kijk je niet meer dan naar een aaneenrijging van losse scènes die niets met elkaar te maken hebben. Vier koppels zien we, vier seizoenen, die elk symbool staan voor een periode in de liefde. Maar de expositie van die koppels gebeurt onvoldoende. Zo weet je dus niet welk koppel voor welk seizoen of welke emotie staat. En voelt de voorstelling ook aan als van de hak op de tak gaan, surfend op een emotie, om niet veel later op een compleet andere golf te komen.

Zeker dat levert ook een aantal interessante momenten op, zoals die van aantrekken en afstoten, of geweld in de relatie als je wil. Maar op vurige passie is het wachten, te lang wachten tot net na een uur van de voorstelling. Dan zien we Joshi Martina en Shu Hui Chan een prachtig en intens duet uitvoeren. Zij in gele jurk, zich wentelend rondom hem, hij haar niet zelden de lucht in hijsend door haar te liften, waarbij ze glijdend hoger geraakt en nadien ook via zijn lichaam afglijdt naar onder.

Het einde van Le temps perdu: als je niet liefhebt, heb je je tijd verloren, voelt erg klef aan als hoofdboodschap. Het is zoals de choreografie op Schindler's list' thema dat we te zien kregen, té gratis, de intensiteit en diepe emotie â€ en lang niet alleen tijdens dat nummer â€ werd er compleet de nek omgewrongen. Zwaar ontgoocheld verlieten we dus de Stadsschouwburg. Met slechts een vraag: hoe kon het dat een

voorstelling die de ambitie heeft om zo te raken, te ontroeren, ons nagenoeg compleet koud liet?

< Bert Hertogs >